

MARJA VAN DER LINDEN

*Vlucht naar
München*

Roman

Van Marja van der Linden verschenen bij Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.

Strepen op de weg
Ronde van het leven
Gescheiden wegen
Loïs
Andere plannen

Marja van der Linden

Vlucht naar München

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Hoofdstuk 1

‘Jongedame. Hé, jongedame!’

Lisa werd langzaam wakker doordat er iemand hard tegen haar bovenarm duwde. Haar slaperige geest, nog helemaal in de ban van het betoverende schouwspel waar haar droom haar mee naartoe genomen had, wilde niet wakker worden, wilde terug naar die betovering. Het was zo...

Maar de hand bleef duwen, en de stem bleef zeggen: ‘Hé, jongedame!’ Nu gevolgd door een luider: ‘Word eens wakker! Gaat het wel goed met je?’

Ze deed met moeite haar ogen open. ‘Hè, wat?’ mompelde ze. Ze keek slaperig om zich heen en gaapte.

Haar wazige blik werd gevangen door de onderzoekende ogen van een conducteur.

‘Nou, jij moest wel van heel ver komen, hè? De trein is al bijna leeg.’

De trein? Ineens was Lisa klaarwakker. De trein! Ze zat in de trein! Ze moest...

‘Zijn we er al?’ Stomme vraag natuurlijk, de trein stond stil, en achter de conducteur zag ze een schoonmaker de prullenbakjes legen.

Ze keek uit het raam, alsof ze nog steeds niet kon geloven dat de trein de eindbestemming al bereikt had. Voor haar gevoel was ze nog maar vijf minuten geleden overgestapt in Rotterdam. Maar op het bord stond het toch echt: SCHIPHOL.

Ze slaakte een diepe zucht, stond toen brusk op, trok haar jas aan, deed haar rugtas over haar schouder en pakte haar koffer van het bagagerek.

‘Gaat het echt wel goed met je?’ vroeg de bezorgde conducteur toch maar weer eens.

‘Ja hoor, dank u wel. Ik was in slaap gevallen.’ Ze probeerde langs de man naar de uitgang te lopen. Maar hij hield haar tegen.

‘Dat moet toch wel een heel diepe slaap geweest zijn, als je niet eens gemerkt hebt dat de trein stopte en dat iedereen uitstapte.’

‘Ja, nou ja, ik heb een paar slechte nachten achter de rug. Mag ik erlangs? Ik moet mijn vliegtuig halen.’

‘Mag ik je plaatsbewijs eerst zien?’ hield de conducteur aan.

Lisa zuchtte, pakte haar portemonnee uit haar tas en gaf hem haar ov-chipkaart.

‘Dank je wel. Vergeet niet om uit te checken straks. En goede reis verder.’ Hij gaf haar de kaart terug, deed een stap opzij en liet haar voorgaan naar buiten.

Op het perron voor de trein liep nog maar een enkele reiziger. Lisa trok het handvat van haar rolkoffer omhoog en haastte zich naar de roltrap terwijl ze een blik op de klok wierp. Boven hield ze haar ov-kaart voor de kaartlezer en stopte toen op haar gemak de kaart terug in haar portemonnee. Haasten was niet nodig, haar vliegtuig vertrok pas over bijna twee uur en ze had thuis al online ingecheckt. Ze was dus ruim op tijd.

In de centrale aankomsthal heerste de gebruikelijke drukte. Lisa betrapte zichzelf erop dat ze zocht of ze tussen die honderden reizigers een bekend gezicht kon ontdekken. Natuurlijk niet, hield ze zichzelf voor. Ze had weleens ergens gelezen dat Schiphol ruim tweehonderdduizend reizigers per dag verwerkte. Het zou wel erg toevallig zijn als daar vandaag een bekende tussen zat. Alhoewel, een van haar neven was eens op het vliegveld in Bangkok de eigenaar van het Chinese restaurant bij hem in de straat tegengekomen, dus toeval bestond wel.

Ze keek op een van de grote borden naar welke vertrekhal ze moest voor haar vlucht naar München. Vertrekhal 1, daar moest ze vorige keer ook naartoe, meende ze zich te herinneren.

Aangekomen bij de vertrekhal liet ze haar boardingcard zien aan de grondstewardess. De vrouw wees haar waar Lisa haar bagage zelf kon inchecken bij het bagage-drop-off-point. Vorige keren had ze alleen handbagage bij zich gehad, dat was genoeg geweest voor een weekend München. Maar dit keer ging ze langer.

Het was een beetje puzzelen, maar even later verdween haar koffer op een lopende band achter een getralied hekje. Ziezo, ze was er klaar voor. Nu door de douane, en dan naar de gate, B28. Dat was wel achtentwintig minuten lopen, zag ze op het bord. Dat had dus ooit iemand een keer uitgerekend. Zou dat alleen lopen zijn, of ook gebruikmakend van de loopbanden? Zijzelf was altijd geneigd om de loopbanden te nemen en daar dan overheen te lopen in plaats van stil te staan. Dan zou het toch wel minder zijn dan achtentwintig minuten?

In de rij bij de douane stond ze achter een kleine, wat nerveus ogende vrouw, Lisa schatte haar minstens vijfenzeventig. De vrouw draaide zich

elke halve minuut om om te zwaaien naar de achterblijvers: ‘Daaag, dag hoor!’ Dat ging gepaard met kushandjes.

Lisa was blij dat ze haar moeder had kunnen overhalen om niet mee te gaan naar Schiphol. ‘Ik red het best wel, mam,’ had ze gezegd op het herhaaldelijk aandringen van haar moeder dat het zo ongezellig was om in je eentje te vertrekken en niet uitgezwaaid te worden. Ze wist dat haar moeder ook zou staan wachten op haar zwaaitjes en kushandjes, en zij zou zich daartoe verplicht gevoeld hebben maar het niet van harte doen. Wat dat betreft leek ze meer op haar vader.

Ze trok alvast haar jas uit voor de bagagecontrole, maar de vrouw voor haar bleef maar zwaaien en achteromkijken. Lisa had de neiging om haar een duwtje te geven, maar gelukkig wees een van de grondstewards haar naar een andere rij, waar ze vrijwel meteen aan de beurt was. Ze deed haar jas, rugtas en telefoon in een bakje en wachtte tot zij aan de beurt was om door de scanner te gaan. Ze zag dat de bejaarde vrouw in de andere rij verbaasd reageerde toen men haar vroeg haar jas uit te doen. Het was vast de eerste keer dat ze ging vliegen. Waar zou zij naartoe gaan, in haar eentje?

Na de veiligheidscontrole volgde Lisa de borden naar gate B. Zo te zien had ze nog anderhalf uur voor haar vliegtuig vertrok, eerst maar een kop koffie en iets erbij. Ze had vanmorgen alleen maar een cracker met kaas genomen, en had nu best trek.

In een van de restaurantjes twijfelde ze tussen een broodje zalm en een broodje brie, en ging toen toch voor de zalm. Nadat ze afgerekend had, zocht ze een tafeltje op in een rustig hoekje. Daar ging ze zitten, en terwijl ze een flinke hap van haar broodje nam, keek ze naar de krioelende reizigers, die net als zij onderweg waren naar een andere bestemming. Misschien waren ze net als zij vanmorgen pas vertrokken, misschien waren ze op doorreis en hadden ze al een hele trip achter de rug, was Schiphol alleen een overstapplaats. Zo veel verschillende mensen, zo veel verschillende nationaliteiten. Het was een kakofonie van geluiden, waar maar nauwelijks een verstaanbaar woord uit te destilleren was. Af en toe werd er iets omgeroepen, maar niemand leek daarnaar te luisteren.

Van de koffie en het broodje knapte ze op, en ze besloot om een boekwinkeltje op te zoeken voor een puzzelboekje of een tijdschrift, dan had ze wat te doen in het vliegtuig. Het was maar ruim een uur vliegen, maar zomaar een uur voor zich uit te zitten staren was niks voor haar. En haar tukje had ze al gehad in de trein.

Even gingen haar gedachten terug naar de droom die zo ruw verstoord was. Ze herinnerde zich nog wel dat ze die droom vast had willen houden, ernaar terug had willen keren, maar wat de droom zelf inhield, was haar nu ontglipt. Het was wel een fijne droom geweest, wist ze nog. Ze had zich veilig gevoeld.

Veilig... Voelde ze zich nu dan niet veilig?

Een paar dagen geleden had ze, een beetje in paniek, naar haar zus Iris in München gebeld met de vraag of het goed was dat ze kwam, 'voor een week of twee'. Nadat Iris gezegd had dat dat prima was, had Lisa deze vlucht geboekt. Maar terwijl ze daarmee bezig was achter haar laptop, had ze zich gerealiseerd dat deze vlucht niet zomaar een door een vliegtuig afgelegde afstand was, maar letterlijk een vlucht: ze probeerde zich te onttrekken aan iets. Of aan iemand?

Ze maakte even een beweging met haar schouders, alsof ze letterlijk probeerde de gedachte van zich af te schudden. Niet aan denken nu! Dat kwam straks wel bij Iris.

Even krampte het om haar hart toen ze aan Iris dacht. Nu alweer anderhalf jaar geleden was haar vier jaar oudere zus naar München vertrokken, waar ze een baan had gezocht en gevonden bij een internationaal internetbedrijf. De reden van haar vertrek was Matthias geweest, een Duitse jongen die ze via internet had leren kennen. Ze hadden elkaar al diverse keren ontmoet, en het klikte zo dat Iris haar baan in Nederland had opgegeven om dichterbij Matthias te zijn, die nog studeerde. Bij haar eerdere bezoeken aan München had Lisa hem ontmoet, en Iris en hij waren ook al een paar keer een weekend in Nederland geweest om kennis te maken met Iris' familie. Lisa kon zich voorstellen dat Iris zo gevallen was voor deze man: sympathiek, slim, en hij zag er nog goed uit ook. Maar ze miste Iris enorm. Ze hadden vlak bij elkaar gewoond, hadden allebei een baan met dezelfde werktijden, gingen samen shoppen of stappen, aten regelmatig bij elkaar en bespraken alles met elkaar. Nu deden ze dat via WhatsApp, of ze belden, maar dat was toch anders dan even bij elkaar binnenwippen om bij te praten.

Voorals de laatste week had Lisa de nabijheid van Iris gemist, en na de paniek begin deze week wist ze maar één ding zeker: ik wil naar Iris toe!

Met én een puzzelboekje én een *Quest* wandelde Lisa even later op haar gemakje naar de gate. Ze had voor Iris nog een doosje drop en een blikje

boterbabbelaars gekocht, en in haar koffer had ze een stuk oude kaas en een stuk komijnekaas gestopt, waar Iris speciaal om gevraagd had. De kaasboer had het op haar verzoek geseald, zodat het makkelijk vervoerd kon worden.

Het was al redelijk druk bij de gate, maar er waren nog een paar stoelen vrij. Lisa koos een stoel aan het eind van een rij, ging daar zitten en haalde de *Quest* tevoorschijn, waar ze al snel in verdiept was. Vijf minuten later kwam er iemand naast haar zitten. Lisa keek even opzij en herkende de oudere vrouw die voor haar gestaan had bij de douane. De vrouw knikte haar vriendelijk maar zichtbaar zenuwachtig gedag. ‘Hallo. Moet jij ook naar München?’

Toen Lisa knikte, zei ze: ‘Ik ook.’

Haar handen frummelden wat aan het handvat van haar tas. ‘Ik heb nog nooit gevlogen. Is dat eng?’

Lisa schudde haar hoofd en keek de vrouw bemoedigend aan. ‘Nee hoor, het lijkt een beetje op in een bus zitten, met af en toe een hobbeltje. Het vliegtuig gaat alleen veel sneller.’

Ze keek weer in haar tijdschrift, maar de vrouw, blij met wat aanspraak, zei: ‘Ik ga naar mijn zoon. Hij woont daar. En jij?’

Lisa sloeg haar tijdschrift dicht. ‘Ik ga naar mijn zus, die woont daar ook.’

De vrouw, aangemoedigd door het feit dat ze nu een luisterende buurvrouw had, stak Lisa een hand toe: ‘Ik ben Bep Huizinga.’

Lisa beantwoordde de handdruk met een kort ‘Lisa’.

Bep staarde even voor zich uit en ging toen verder: ‘Mijn zoon, hij heet Leendert, heeft vorig jaar tijdens zijn vakantie een Duitse vrouw leren kennen, zij heet Lotte. Ze woont in de Lindenstrasse.’

Lisa moest even moeite doen om niet in de lach te schieten. Onmiddellijk was het rijmpje door haar hoofd geschoten: *Leentje leerde Lotje lopen langs de lange Lindenlaan*. Nu was het dus: Leendert leerde Lotte kennen in de lange Lindenstrasse. Hoe hadden die mensen elkaar gevonden!

Bep zuchtte even. ‘Leendert is veertig jaar en nooit getrouwd geweest. Hij is ons nakomertje, ik was al achtendertig toen hij kwam. Ik heb ook nog twee dochters, die hebben me naar Schiphol gebracht. Maar Leendert dus, hij was helemaal verliefd toen hij terugkwam van die vakantie. Ik dacht dat het zo’n vaart niet zou lopen, want die Lotte heeft drie kinderen uit een eerder huwelijk, en... nou ja, wat moet Leendert nou met een vrouw met kinderen? Maar hij wou niet luisteren, en ze bleven contact houden, en nu is hij vier maanden geleden naar München verhuisd. En hij heeft me

uitgenodigd om eens bij hen te komen kijken. Ik vond het eerst niks, maar ja, je moet toch wat, 't blijft toch je kind.'

Lisa fronste haar wenkbrauwen. 'Wat is er zo erg aan een vrouw met kinderen?'

Bep haalde haar schouders op. 'Nou ja, Leendert en ik hadden het zo gezellig samen sinds mijn man twee jaar geleden overleden is. Hij kwam twee keer per week eten, soms wel vaker, en hij nam me weleens mee naar een concert en zo.'

'En dat kan nu niet meer omdat hij in München woont,' constateerde Lisa.

'Ja, bij die vrouw.'

'Bij Lotte met haar drie kinderen,' ging Lisa verder. Ze ergerde zich aan dat 'die vrouw', dat er op een minachtende toon uit kwam. Die Bep was gewoon jaloers!

'Is het een leuke vrouw?' vroeg ze toen, toch wel nieuwsgierig geworden. 'Hebt u haar weleens ontmoet?'

Bep schudde haar hoofd. 'Nee, daarom ga ik nu daarnaartoe. Leendert wil ons toch een keer laten kennismaken met elkaar.'

'Misschien valt het wel heel erg mee,' zei Lisa troostend. 'Misschien is Lotte wel een erg lief mens. Uw zoon zal toch niet voor niets op haar verliefd geworden zijn?'

Bep staarde weer voor zich uit. Lisa zag een traan over haar wang glijden.

'U mist uw zoon vast heel erg,' zei ze.

Bep knikte. Ze haalde een zakdoekje uit haar jaszak en snoot erin.

'En misschien vinden die kinderen u wel een heel lieve oma. Hoe oud zijn ze?'

'De oudste is elf, dat is een meisje, dan een jongetje van zeven, en de jongste is weer een meisje, zij is drie.'

'Hebt u een foto?'

Bep knikte weer. Ze haalde een foto uit haar handtas en gaf die aan Lisa. Het was duidelijk te zien dat ze die foto vaak in haar handen had gehad.

Lisa bekeek de foto, die blijkbaar speciaal voor dat moment gemaakt was, iedereen keek recht in de camera. De man en de vrouw op de foto zaten op een bank. De man was een wat kalende veertiger, met bril, vlot gekleed in trui en jeans. De vrouw was jonger, Lisa schatte haar een jaar of dertig, maar gezien de leeftijd van haar oudste zou ze al naar de vijfendertig gaan. Ze was niet uitgesproken knap, maar had lang, blond haar en een vriendelijk gezicht, en haar ogen waren werkelijk prachtig. De man had het

jongste meisje op schoot, het jongetje zat tussen de man en de vrouw in, en naast de vrouw zat het oudste meisje. De kinderen hadden duidelijk een donker gekleurde vader gehad, en hadden alle drie donkere ogen en pikzwart haar. Lisa vroeg zich af of de kleur van de kinderen misschien ook een rol speelde bij Bep.

‘Mooie foto,’ zei ze. ‘Leuke vrouw, en mooie kinderen, zo te zien.’ Ze gaf de foto weer terug.

‘Hun vader is drie jaar geleden overleden,’ zei Bep toen. ‘Hij was beroepsmilitair en zat in Afghanistan. Het jongste meisje was toen net geboren.’

‘Och,’ zei Lisa. ‘Wat triest.’

Bep boog haar hoofd en pakte haar zakdoekje weer.

‘Maar wat fijn voor hen, en voor Lotte, dat uw zoon in hun leven gekomen is. Toch?’

Bep haalde haar schouders op. ‘Maar ik mis hem wel.’

‘Natuurlijk,’ zei Lisa. ‘Dat is logisch. Maar fijn toch voor uw zoon dat hij de liefde gevonden heeft?’

Beps mond vertrok. ‘Ik had een benedenbuurvrouw die hem ook wel zag zitten. Als hij daarop ingegaan was, was hij tenminste niet zo ver weg gegaan. En dan hadden we ook geen taalprobleem gehad. Ik spreek niet eens Duits.’

Lisa wist even niets anders te zeggen dan: ‘Maar soms gaan de dingen anders dan je wilt.’ Haar eigen situatie kwam haar daarbij voor ogen, en ze slaakte een diepe zucht.

Bep wilde wat zeggen, maar toen werd er omgeroepen dat de passagiers voor vlucht KL1797 naar München zich moesten melden bij de balie, en dat het boarden kon beginnen.

Lisa stond op. ‘Nou, het is zover,’ zei ze. ‘Ik wens u een goede vlucht.’

Bep stond ook op. ‘Nou, het moet maar,’ zuchtte ze, alsof ze een zware straf tegemoet ging. Ze greep haar handtas goed vast. ‘En nu?’

‘Nu gaan we aan boord van het vliegtuig,’ legde Lisa uit. ‘Op uw instapkaart staat welke stoel voor u gereserveerd is. De stewardessen leggen het wel verder uit.’ Ze keek op haar eigen boardingpas, zij had stoel 15A, bij het raampje.

‘Ik heb stoel 15B,’ hoorde ze Bep zeggen. ‘Dat was makkelijk te onthouden, want dat is ook mijn huisnummer, dus dat heeft Leendert zo geregeld.’

‘Dan zit u naast mij,’ zei Lisa. Ze stak de vrouw een arm toe. ‘Steek maar in, dan gaan we samen.’

Bep keek haar dankbaar aan. ‘Dat is fijn!’

Lisa vond het zelf ook fijn dat ze tijdens de vlucht wat afleiding had aan Bep. Dan hoefde ze zich even niet druk te maken om haar eigen besognes.

In het vliegtuig hielp ze Bep uit haar jas, en borg die samen met die van haarzelf in de bagagelocker. Daarna hielp ze Bep met haar veiligheidsgordel. Bep keek haar ogen uit, en toen iedereen zat, fronste ze haar wenkbrauwen toen ze de stewardessen hun gebruikelijke aanwijzingen zag geven wat te doen bij een ramp.

‘Moet ik dat allemaal onthouden?’ vroeg ze een beetje angstig.

‘Nee hoor, als het nodig is, help ik u wel,’ zei Lisa. Niet dat zij precies wist wat ze moest doen in geval van nood, maar ze hoopte maar dat alles goed zou gaan. Dat ging het toch meestal?

Bep vond vooral het brullen van de motoren eng voordat het vliegtuig vaart maakte, en toen het vliegtuig opsteeg klemde ze haar handen angstig om de armleuningen. Maar zodra het vliegtuig de juiste hoogte bereikt had en weer recht vloog, ontspande ze iets en durfde toen pas uit het raampje te kijken.

‘O, kijk eens, we vliegen boven de wolken!’ riep ze enthousiast. ‘Wat mooi, met dat zonnetje erop! Het lijkt wel sneeuw.’

Ze keek verbaasd. ‘Ik zit nu zomaar in een vliegtuig. Wie had dat gedacht? Wat zou mijn man dat mooi gevonden hebben!’

‘Nou, dankzij de liefde van uw zoon maakt u dat toch maar mooi een keertje mee,’ zei Lisa, die toch wel een lans wilde breken voor die onbekende Lotte en haar kinderen. ‘Hoelang gaat u trouwens, en logeert u bij uw zoon in huis?’

‘Ik ga vier dagen, maandagavond vlieg ik weer terug,’ zei Bep. ‘Hopelijk is er dan ook zo’n aardig iemand die me een beetje helpt.’

‘En waar logeert u?’

‘Ik mag op de kamer van het oudste meisje, zij slaapt dan op de grond bij haar zusje,’ zei Bep.

‘Dat is lief van dat meisje. Hoe heten de kinderen?’

‘Het oudste meisje heet Renate, het jongetje heet Dieter en het jongste meisje heet Babette.’

‘Dus dan hebt u er ineens drie kleinkinderen bij,’ zei Lisa. ‘Die krijgt u zomaar cadeau.’

Bep slaakte een zucht, alsof ze wilde zeggen dat voor haar dat cadeau niet gehoeven had.

Lisa deed weer een poging om Bep het allemaal wat positiever te laten bekijken. ‘Voor Lotte en de kinderen is het ook spannend, kan ik me zo voorstellen. Komt daar ineens een wildvreemde dame, die hun taal niet spreekt, en die vier dagen bij hen komt logeren, terwijl zij helemaal niet weten of dat wel een aardige dame is. Hoe zouden zij dat vinden?’

Bep fronste haar wenkbrauwen. ‘O, nou, maar ik ben best aardig, hoor. Alleen...’

‘Alleen?’

Bep zuchtte maar weer eens. ‘Waarom moet Leendert nou juist op háár verliefd worden? Helemaal in München? En waarom kan zij niet met de kinderen in Nederland komen wonen, als ze dan zo nodig samen willen blijven?’

‘Probeert u het nu eens van hun kant te bekijken,’ zei Lisa bijna smekend. ‘Het is voor hen ook ineens een hele verandering, een nieuwe man in huis, na het traumatische verlies van hun vader op zo jonge leeftijd. Als ze dan ook nog eens zouden moeten verhuizen naar een ander land... Wees blij dat uw zoon en Lotte elkaar gevonden hebben, en dat uw zoon bij kan dragen aan de opvoeding van die kinderen, en hun wat liefde kan geven. En probeer blij te zijn met hen, in plaats van jaloers omdat uw zoon niet meer zo dicht bij u woont. Sorry dat ik het zeg, hoor, maar zo komt het op mij wel een beetje over.’

Bep keek wat ontevreden, alsof ze niet wilde horen wat Lisa zei.

Een poosje was het stil. Lisa keek naar buiten, maar daar was niets anders te zien dan een dik wolkendek. Ze sloot haar ogen, misschien kwam de droom weer terug.

Na een tijdje hoorde ze Bep sniffen. Ze keek opzij en zag hoe Bep weer naar haar zakdoekje zocht. Toen zei Bep zacht: ‘Je hebt helemaal gelijk. Mijn dochters hebben dat ook al gezegd. Maar ik mis hem zo, en dat zo kort na het overlijden van mijn man.’

Lisa begreep het, zo miste zij Iris ook. En dat zei ze.

‘Ik mis mijn zus ook vreselijk. Zij is net als uw zoon in München gaan wonen omdat de man op wie zij verliefd is, daar woont. Mijn zus en ik trokken net als u en Leendert heel veel samen op, en ik vond het ook vreselijk dat ze wegging, en voelde me in de steek gelaten. Maar ik gun mijn zus ook de liefde. Juist omdat ik van haar hou. Dat maakt het gemis

beter te dragen, in elk geval voor mij.’

‘Ik gun Leendert ook de liefde,’ zei Bep zacht. Toen rechte ze haar schouders en zei met een open blik naar Lisa: ‘Dank je wel. Dat je zo eerlijk was om me jaloers te noemen – want dat ben ik natuurlijk – maar ook dat je zo eerlijk bent om te zeggen dat jij je zus ook vreselijk mist. Gedeelde smart is halve smart, toch?’ Ze glimlachte even.

Lisa lachte. ‘En u bedankt voor uw verhaal. Ik wens u een goede tijd toe bij uw zoon, Lotte en de kinderen. Ze zullen vast ontdekken hoe aardig u bent. En hopelijk geniet u daar zo, dat u al snel weer terug wilt. Straks wordt u nog een ervaren luchtreiziger.’

Even later zette het vliegtuig de daling in. Bep vond het allemaal weer even spannend, tot en met de niet onzachte landing, waarbij ze weer de armleuning krampachtig vasthield.

Samen wandelden ze op ’t gemakje naar de bagageband, waar Lisa Bep hielp met haar koffer, en daarna liepen ze gearmd naar de uitgang.

Tussen de wachtende mensen achter het hek ontdekte Lisa het eerst de drie donkere kinderen op, en daarna de man en de vrouw daarachter, die ze herkende van de foto. De vrouw had een gespannen uitdrukking op haar gezicht.

‘Kijk eens, daar zijn ze,’ wees Lisa. Ze sloeg even haar arm om Beps schouder, gaf haar spontaan een kus op haar wang en zei: ‘Geniet ervan.’

‘Dat zal ik doen. Jij ook een goede tijd hier,’ zei Bep, en ook zij gaf Lisa een kus.

Lisa zag dat Bep het eerst op Lotte toe liep, hartelijk ‘Hallo’ zei, en pas daarna haar zoon omhelsde. Vervolgens gaven de kinderen haar allemaal netjes een hand en zeiden ook ‘Hallo’. Makkelijk toch, zo’n internationaal woord. Leendert nam de koffer over van Bep, en daarna liepen ze richting het parkeerterrein, dat vlak naast de uitgang lag. Bep liep tussen Dieter en Babette in, beide kinderen hadden haar bij de hand genomen.

Lisa lachte. Dat ging ongetwijfeld goed komen.

En dat kwam het vast ook wel met haar. Het was nog een eindje met de trein. Iris had in verband met een overleg haar niet kunnen afhalen, maar Lisa had dat geen bezwaar gevonden. Het openbaar vervoer in München was goed geregeld, en ze zouden beiden ongeveer tegelijkertijd bij het appartement van Iris aankomen.

Lisa pakte het handvat van haar koffer stevig vast en liep richting de roltrap die naar de perrons ging. München, *here I come!*